

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/32/2013
Identifikačné číslo spisu:	2511010921
Dátum vydania rozhodnutia:	20.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2511010921.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného L. P. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 20. júna 2013 v Bratislave dovolanie obvineného L. P., zastúpeného obhajcom JUDr. Igorom Horanským, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 17. mája 2012, sp. zn. 6 To 60/2012, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného L. P. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 12. marca 2012 sp. zn. 1 T 171/2011 bol obvinený L. P. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. e/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 03.06.2011 v čase medzi 15.00 hod. až 15.15 hod. v Hlohovci na M. na prechode pre chodcov, pri kruhovom objazde chytil okoloidúceho T. Y. za ruku, zatiahol ho na silu do kríkov, kde ho udrľ dľaňou do tváre následkom čoho tento spadol a kým bol na zemi, tak mu z pravého vrečka nohavíc vytiahol bankovky v celkovej hodnote 570,- Eur, ktoré si zobral a z miesta činu ušiel, týmto konaním tak spôsobil T. Y., nar. XX.XX.XXXX, škodu vo výške 570,- Eur, k zraneniu menovaného nedošlo.

Za to bol obvinený L. P. odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol zaviazaný uhradiť poškodenému T. Y.kodu vo výške 570,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie ihneď do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 216), ktoré odôvodnil osobitným podaním jednak sám a jednak prostredníctvom svojho obhajcu. V dôvodoch svojho odvolania (č.l. 223) vytýkal súdu, že ho odsúdil bez dôkazov. Spochybňoval vierohodnosť výpovede poškodeného T. Y., ktorý bol v čase spáchania skutku značne pod vplyvom alkoholu, čím

bola jeho rozpoznávací a ovládacia schopnosť značne znížená. Žiadne násilie voči poškodenému nepoužil, toto nebolo preukázané. Ide len o tvrdenie proti tvrdeniu. Žiadal prekvalifikovať skutok na trestný čin krádeže podľa § 212 Tr. zák., ku ktorému sa priznal. Záverom svojho odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajca obvineného v dôvodoch odvolania (č.l. 236-237) taktiež namietal vierohodnosť výpovede poškodeného, vina obvineného tak, ako ju ustálil súd prvého stupňa nebola jednoznačne preukázaná, a preto mal súd postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obvineného oslobodiť, eventuálne skutok prekvalifikovať na trestný čin krádeže podľa § 212 Tr. zák., ku ktorému sa obvinený priznal.

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý na verejnom zasadnutí 17. mája 2012 uznesením sp. zn. 6 To 60/2012 podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného L. P. ako nedôvodné zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 17. mája 2012, pričom obvinený uložený trest v súčasnej dobe vykonáva v Ústave na výkon trestu Leopoldov.

Odpis uznesenia Krajského súdu v Trnave obvinený prevzal 27. júna 2012, jeho obhajca 28. júna 2012, prokurátor prevzal uznesenie 20. júna 2012 a poškodený 6. júla 2012 (č.l. 261).

Okresný súd Piešťany 10. júna 2013 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného L. P., ktoré podal prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Igora Horanského (č.l. 313-314). Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 12. apríla 2013 a smeruje proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu, pričom obvinený uplatnil dôvod dovolania uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal, že výsledky dokazovania na súde prvého stupňa nezabezpečili dôkazy, ktoré by jednoznačne svedčili o jeho vine. Prítom od začiatku trestného konania existovali vážne pochybnosti o jeho vine, ktoré pochybnosti sa nepodarilo odstrániť ani v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Dôkazy vykonané v priebehu hlavného pojednávania nezabezpečili objektívny podklad pre rozhodnutie svedčiace v jeho neprospech. Okresný súd nesprávne kvalifikoval skutok, pretože žiadne násilie voči poškodenému nepoužil. Fyzický atak potvrdzuje iba poškodený, ktorý bol pod vplyvom alkoholu, čo potvrdil i svedok T. N.. Za nezanedbateľnú skutočnosť je potrebné vziať do úvahy i správanie sa poškodeného po incidente. Vôbec nevyhľadal lekársku pomoc a inak ako týmto spôsobom nebolo možné zistiť fyzické násilie voči jeho osobe. Skutok mal byť kvalifikovaný podľa § 212 Tr. zák., a preto navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech, zrušil napadnuté uznesenie vo výroku o vine a treste a zrušil aj ďalšie výroky, ktoré majú vo vzťahu o vine svoj podklad.

Predsedníčka senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu k dovolaniu obvineného v lehote, ktorú im určila vyjadriť. Uvedenú možnosť využil okresný prokurátor, ktorý vo svojom vyjadrení z 25. apríla 2013 (č.l. 332-333) navrhol dovolanie obvineného odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., pretože neboli splnené podmienky dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. prostredníctvom obhajcu. Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd opätovne pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek chýb. Tie sú taxatívne vymenované v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por. a úlohou dovolacieho súdu je predovšetkým posúdiť, či námietky obvineného uvedené v dovolaní obsahovo skutočne napĺňajú niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v dovolaní.

Nakoľko dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podať dovolanie, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštitúcia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie. Dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až g/ Tr. por. nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti (§ 371 ods. 4 veta prvá Tr. por.). Dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Obvinený L. P., ako bolo vyššie konštatované, uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že vo vzťahu k zistenému skutku možno dovolaním namietat výlučne právne pochybenia. Spochybňovanie správnosti skutkových zistení nie je možné zahrňovať do zákonom vymedzeného okruhu dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por., nakoľko dovolací súd je vždy viazaný skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa resp. súdu odvolacieho a skutkový stav zistený týmito súdmi je pre dovolací súd východiskom pri posudzovaní skutku z hľadiska hmotného práva.

V rámci tohto uplatneného dovolacieho dôvodu možno namietat, že skutok zistený súdmi nižšieho stupňa, bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci sa o trestný čin nejedná, alebo ide o iný trestný čin, než z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Na podklade uvedeného dovolacieho dôvodu preto nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Rovnako nie je možné preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 10, 12 Tr. por., pretože táto činnosť súdu spočíva v aplikácii procesných ustanovení a nie v aplikácii hmotného práva.

Z obsahu dovolania obvineného vyplýva, že vo vzťahu k citovanému dovolaciemu dôvodu obvinený uplatnil výlučne námietky, ktoré smerovali proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdmi nižšieho stupňa. V podstate spochybňoval súdmi ustálený skutkový stav a následne predostrel vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov. Základ jeho dovolania tvorí hodnotenie výpovede poškodeného T. Y., vlastne spochybňuje jeho vierohodnosť. Dovolací súd posudzujúc obsah týchto námietok v kontexte vyššie uvedeného konštatuje, že námietky obvineného stoja zjavne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože svoju zdanlivo právnu námietku primárne založil na iných ako súdmi nižšieho stupňa ustálených skutkových zisteniach. Skôr ako o právnu námietku ide o skrytú snahu obvineného, aby vykonané dôkazy a skutkový stav boli vyhodnotené v jeho prospech.

Pre úplnosť treba uviesť, že skutok, tak ako bol súdom prvého stupňa zistený a popísaný vo výroku rozsudku, bol týmto súdom aj správne právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. e/ Tr. zák.

Podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa § 188 ods. 2 písm. d/ Tr. zák., odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel

potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 na chránenej osobe.

Podľa § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. chránenou osobou sa rozumie osoba vyššieho veku.

S poukazom na citované ustanovenia dovolací súd konštatuje, že zodpovedá stavu veci a zákonu, ak oba súdy konanie obvineného opísané v skutkovej vete výroku rozsudku kvalifikovali po právnej stránke ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. v spojení s § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák., lebo obvinený L. P. proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

V posudzovanom prípade ako z vyššie uvedeného vyplýva neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného L. P. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.